

MEIE MATS

NR. 28

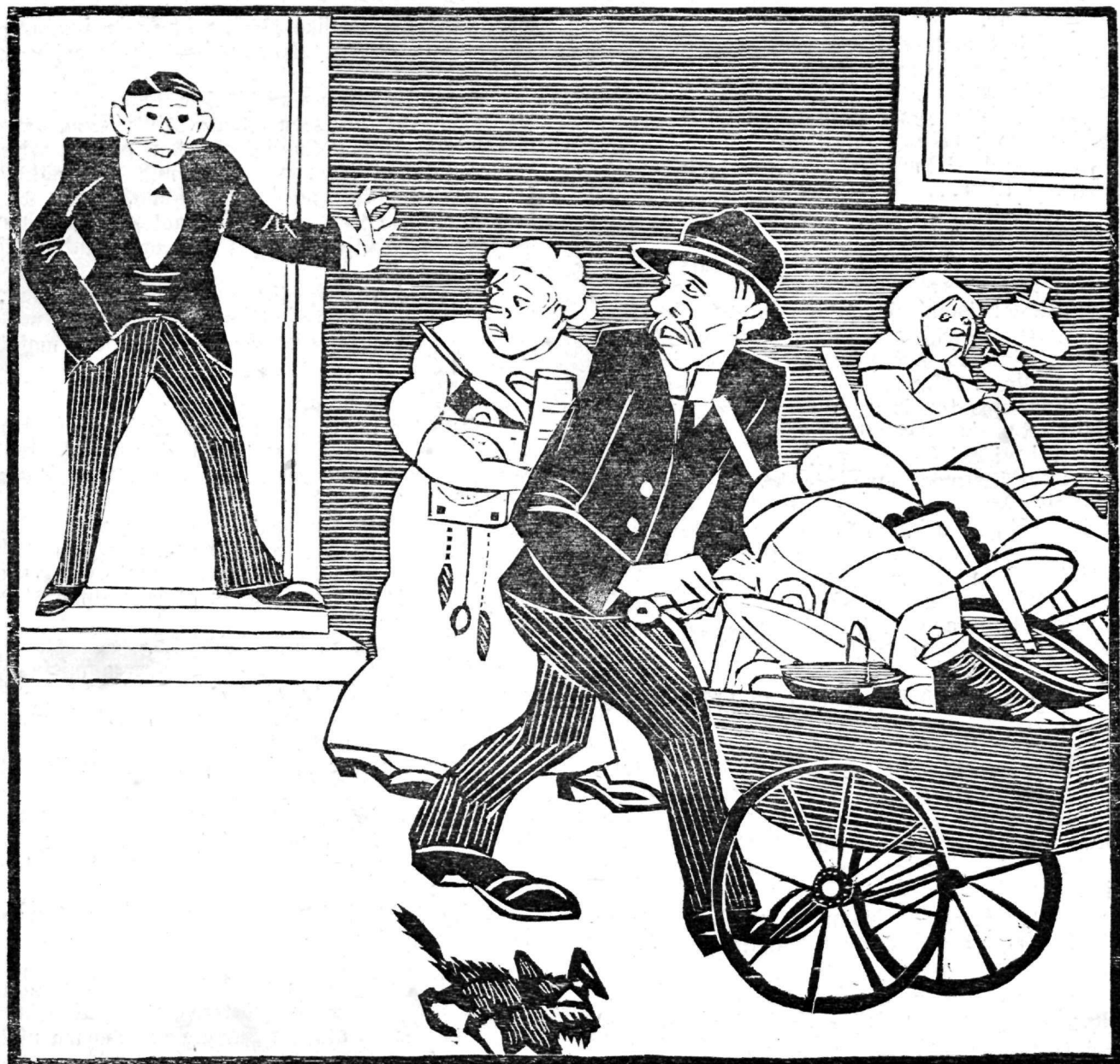
1921

Callinn, Harju t. 45
Ilmub 2 korda kuus

19 aastakäik, Oktoober, 29,
Üksik nr. 10 marka

KORTERIKRIISI LAHENDAJAD.

Wiimasel ajal on paljud riigiasutused omale maju hakanud ostma, kust üürilised lahkuma sunnitakse.

„Laske aga jalga! Maja on ära ostetud ja siia asub korterikriisi lahendamise komisjon!“

Hewata*)

ehk

liha on küll walmis aga waim on nõder.

Opetusjõnad kõstritele.

Imelised nägemused piinasid sel ööl Wahuküla kõster Gabriel Kaarikat.

Waewalt oli silmad fulunud, et rahulist hingamist walmistada patusele kehale, kui õlaluudes kipitawat walu tundis.

Ent laisk oli.

Ei wiitsinud end liigutada, arwas et nälgane lutik wõi kirp tema ihust leiba wõtab ja leppis kipitusega.

Walu suurenes; ühes sellega tundis kõstriherra, et nahk tema õlaluude kohal rebeneb ja terwe ta ülemine kehaosa imeliselt patjust ülespoole kerkitab.

Kõstert waldas imeline rahutus ja otse kui walgust fähwas ta peast läbi mõte:

„Elias tuleb mind taewa wiima.“

Käsa selja peale sikutes, leidis et õlgnukke kohal tiiwad; pehmed sulgtiiwad.

Heameel oli mehikesel. Loomusunnil raputas wärskeid tiibu...

„Gabriel! Gabriel!“ kostis ta kõrwu imeline hääl. Ta ärkas.

Arwates, et hääl taewa poolt tuleb, wastas weel unine olles:

„Räägi isand ju sulane kuulub!“

„Õled ja ogaraks läinud wanamees!“ sõnas keegi. „Rabeleb kui pöörane, ime et weel silmi peast wälja ei löönud!“

Kõnelejas tundis wanamees oma eide ja müüd selgus, et waid unes oli näinud.

Uni oli kui ära pühitud.

Juurdes mees pika pimedada öö, mis sarnane nägemine küll tähendama pidi; et ta aga arusaamata põhjusel, asjale mingisugust seletust ei leidnud, otustas järgneval päewal koguduse hingekarjasele oma südamesaladust pühendada ja seletust paluda; uskus ju mees, et hingekarjane tõsine jumala sulane on ja kõige salajamad mõistatused päewawalgele toob.

*

Ammu enne keskhomimikut oli kõstriherra hingekarjase ootetoas.

Opetaja ilmus.

„Tere aulik õpetajaherra!“

„Tere! Mis head wõi halba kuulub?“

Kõster lasi silmad taas ringi käia, keerutas sõrme wahel mütsi ja sõnas poolhõinal:

„Tahtsin õpetajaherraga nelja silma all rääkida.“

„On sul midagi südame peal wend, siis tule mu pühamasse paika, olen walmis sinu südame-

*) „Hewata“, s. o. „Mine lahti“ on pühendum kõstritele, kus pühast waimust waewatult hingekarjase konsistooriumi kätte andsid.

Toim. märkus.

koormat kergitama!“ sõnas õpetaja naljakastõsifelt.

Sammusid õpetaja töötuppa.

„Ja waadake aulik õpetajaherra,“ kõneles kõster ettewaatlikult pehmele tugitoolile laskudes. „Nägin mõni tund tagasi und, et taewad läksid lahti ja inimese poeg astus alla kuld redelit mööda, tuli minu katuse alla ja ulatas mulle lumiwalged tiiwad, siis kadus ta jälle.“

Kõstriherra ohkas.

„Müüd tahaksin teada, mis see nägemine küll tähendama peaks, kas õpetajaherra ei wõiks mulle feda ära seletada.“

Hingekarjase suu tõmbas naerule.

„Ja, armas wend,“ sõnas. „Selle kohta ei oska ma tõesti midagi ütelda, mul pole sarnast nägemust weel olnud.“

Saadud wastus ei rahuldand kõstert nähtawasti, sest ta otsaesine tõmbas kipra ja suunurgad tõmblefid; näis kui oleks pahanduse wari tema näojooni silitanud.

Kahtluseus asus mehikesele südame. Ta leidis, et hingekarjane teda pilgata tahtis, kuna pühad ja usklikud üksteist kunagi ei pilka, pealegi tähendas õpetaja, et tema püha nägemist pole näinud, see kõik ja pilllik tõendus, et hingekarjane waid juurilmakirja teender, ega kõlbagi pühajõna kuulutajaks ja kahetses mees, et ta oma südant patuse ees paljastand.

Ei kõnelelud mehike enam, altkulmu hingekarjase mõttis, tõusis pikkamisi istmelt ja moka otstalt jumalaga jättes lahkus hingekarjase majast.

*

Kõstrid olid koos.

Konsistooriumis oli esinetud Gabriel Kaarika eestwõttel kaebtusega, kus paluti hingekarjast Adalbert Kuldjuud, kui uskmatud jumalajõna teotajat ametist tagandada.

Meeste otsaesised olid pilwes. Konsistoorium oli faktide puudusel palwe tähelepanemata jätnud.

Sarnase ootamata jalustrabawa otjusega mitte rahul olles, töötasid mehed kaebtusega jumala ees esineda.

Kuid ka siin sündisid lahkhelid.

Nimelt ei teadnud ükski kõstriherra misugust teed taewa sõiduks tarwitada.

Leidsid, et olgu need maa wõi mereteed ei wii põhipinnast kõrgemale.

Enamus kaldus meritee poole, sest paljud kõstriherrad olid kindlad teadmises, et maakera sugugi ümmargune pole, waid kandiline ja kusagil mere taga puutub maa siiski taewaga kokku, ent ükski neist sinatjist ei tihkand feda pikka teed ette wõtta:

Wiimaks tuli üks nupukam otjusele, et waja õige aeroplaaniga õnne katsuda.

Otjustud — tehtud.

Lapiti kokku raha ja kui arwati sõidukuludeks küll olema, waliti kõster Gabriel Kaarikas saadikuks, kes kaebtusega Jumala ees esinema pidi.

Punnis mehike küll wastu, kuid pidi lõppude lõpuks enamusele alla andma.

Kogus kokku oma pere; naise, lapsed, wiised ja muud loomad, maaniises neid sõnakuulmisele ja asus teele.

Tallinna Lasnamäel „Aeronauti“ kuuride juures lõppes teekäik.

„Kas teie ei mõiks mind jumalakotta sõidutada,“ küsis wahikorral olewast nooreltmehelt.

Noormees, kellele kõstriherra waga soow nalja tegi, sõnas tõsiselt:

Su soow peab täidetud saama.“

Tänas kõster südames Jumalat, õnnistas head noortmeest ja lubas wiimase eest taewastele paar head sõnakest rääkida.

*

Inimesed imestasiid. Hirmusiid, silmates pilwe all furmasõlmi tegewat teraslinnukest, kuni wiimane filmapiiri taha kadus.

Maa peale tagasi jõudes, warijes kõster ja sõnas:

„Olen ma taewas?“

„Ei onkel! Maa peal oled,“ wastas naerdes lendur. „Nähtawasti oled weel jumalawiljaks toores, küll pingutasin ülespoole, aga näe inglid puhusiid maapinnale tagasi, ja kui pea poleks wõinud me kaela murda.“

Sarnast põrutawat wastust saades, ruttas kõstriherra tagasi omaste juure.

*

„Kondid on haiged, aga mõistus on selge,“ sõnas teistele kõstritele teekäigust aruandega esinedes, „peksis see aeroplaan mind ühest seinast teise, luud kondid tahtis murda, ime et weel eluga pääsesin.“

Arwasiid kõstrid, et mehe liha on walmis, aga mõistus nõder ja soowitasiid mehel kaas-tundlikult asemele heita.

Puhkabki mees fulgpatjus ja ootab waimu kosumist ja taewaste tiibu. Ootab, et awaks taewas ja ingel ta ukse peale koputes hõikaks „tee lahti“.

Hingekarjane kõneleb kirikus, et ufuhullustus on kuritegu iseenele ja teiste vastu:

„Ärgu tikkugu ükski, kes arwab oma kere, selle tüseduse järel otsustes, küllalt tugewa olema, sina kuhu mõistus ei kannu.“

Raswase liha all peitub pahatihhti nõder waim. üks usklik.

—o—

Hiljaks jäänud!

Arst (haigese, kes hobuse alla jäänud ja jalaluu murdnud): „Pagan wõtaks! Miks teie ometi warem ei tulnud, oleks palju wäiksema hädaga pääsenud!“

*

Parandataw eksitus.

Operatsiooni ajal:

— Kuulake?! Teie lõikaste haigel wale jala ära?!

— Ei ole wiga, see eksitus on parandataw: lõikame nüüd ka haige jala ära.

—o—

Eesti nüüdsed jumalad ja wägimehed.

(2. järg.)

Loomine.

Kui inimesed nägid, et neid palju sai ja leid-
sid, et ühes nende arwu kaswamisega ka korratud
ja kuritegewus kiirelt edu poole rühib, — ent
tundes wastikut raba lõhna, mille poole korra-
lagedus neid wedas, ja aimates, et pea mädamaasse
uppuda wõiwad, wõtsid mõned nupukamad neist
meeled pähe ja otsustasiid:

Meie olukord waja uueks luua; kuid kuidas?

Selle küsimuse kallal murti kaua päid, sün-
diisiid mitmesugused üksiteisele wastukäiwad arwa-
mised, tekkisiid lahkhelid ja rahwas jagunes mit-
messe waenulisse leeri.

Et siiski kuidagi kokkuleppele jõuda, mo-
dustati maal 100 (loe: saja!) päaline jumal, anti
talle nimeks Riigikogu ja see uuestsündinud juma-
lus, kes oli tuttaw kõikide wõtetega, mis omased
põrgule kui ka taewale — algas loomistööd.

Imestasiid küll rumalamad inimlapsed, et mik-
s jumal küll „saja peaga“, aga mitte ühe peaga ei
ole ja imestasiid end mitmedki head mehed maalt
wälja, arwates wiimse päewa ligidal olema, pur-
jetasiid maale, kus teadsid päikest looja minema —
endid wiimasele tunnile ettewalmistama. Need sinat-
sed uskusiid waid ühe peaga jumaluse sisse.

Kuid elu praktika näitas, et kui ühe peaga
jumal uinub, pole siis kedagi, kes maad ja rah-
wast ohjades pidada oleks wõinud ja sellepärast
nad sajabäälise sünnitajidki, kui nüüd 99 pead juu-
guwad, on üks pea ometigi walwel.

Ent need pead polnud kõik mitte sarnased,
ehk nad küll sugulased olid.

Üksikud pead, mis enam-wähem ühtewiisi mõt-
lesid, sünnitasiid sajabäälise jumaluse ühe aju ja
mõistuse; nii sünnis neid ajude liikisi mitu.

Igale päädeliigile pandi ise nimes, arwesse
wõttes nende söögi-istu, elukombeid ja muid füüsi-
lisi kui ka waimulisi omadusi, mis matemaatilise
täpisealusega wälja rehkendati.

Pea igale päädeliigile oli Idu alla seot „ila-
lapp“, wõõra keelega „häälekandja“, kuhu siis lan-
gesid nende liikide suust wäljapurenenuid toiduain-
ned; maha ei tohtinud ju midagi langeda, see oleks
rüwetanud waid maad ja selle rabaks muutnud;
nii aga sai iga vähem toiduraas omale olemas-
olemise otstarbe.

Tähtsamad ja nimetamiswäärt oleks järgmi-
sed pealiigid:

a) Kommunistiline fraktsioon ehk
rahwakeeles „praaksool“, on äärmine pahem peade
liik. Sel ajal, kui üldine nimele panemine ja koh-
tade jaotus oli, wiibis see liik paradisiis, mis asub
wähe maad siinpool päikese tõusu piiri ja nohis
seal keelatud puu õunu, mille tõttu ta ka äärmis-
eks jäi; tema loojad olid paradisi walitsejad, mille
pärast arwataksegi, et mainit liik päid maapealsest
paradiisist pärit.

Iseloomu poolest on nimetud peade liik wäga

KAKS SOPRA.

Ants: „Tiiad sa, Jass, lehes tahetasse osawaid riigiametnike, mes sa õõte arwad, ku me ka õnne s'katsuss?”

Ma akkas sääal lukuseppas ja sa kassameestris, oleme jo mõlemad lukude murmisess kaunis osawad mihed.“

Jass: „Ets mides wõiss ka, aga mede praktika aeg on pallu vähemb kui neil.“

Ants: „To'st pole assa ühti. Ütleme pallalt „altkäemaks“ ja asi nudi.“

maruline, ei söö ega joo, kardab, et hea ja kurja tundmise puu wilja õhwrüks langeb, mille tagatifeks oleks paradiisist wäljatõukamine.

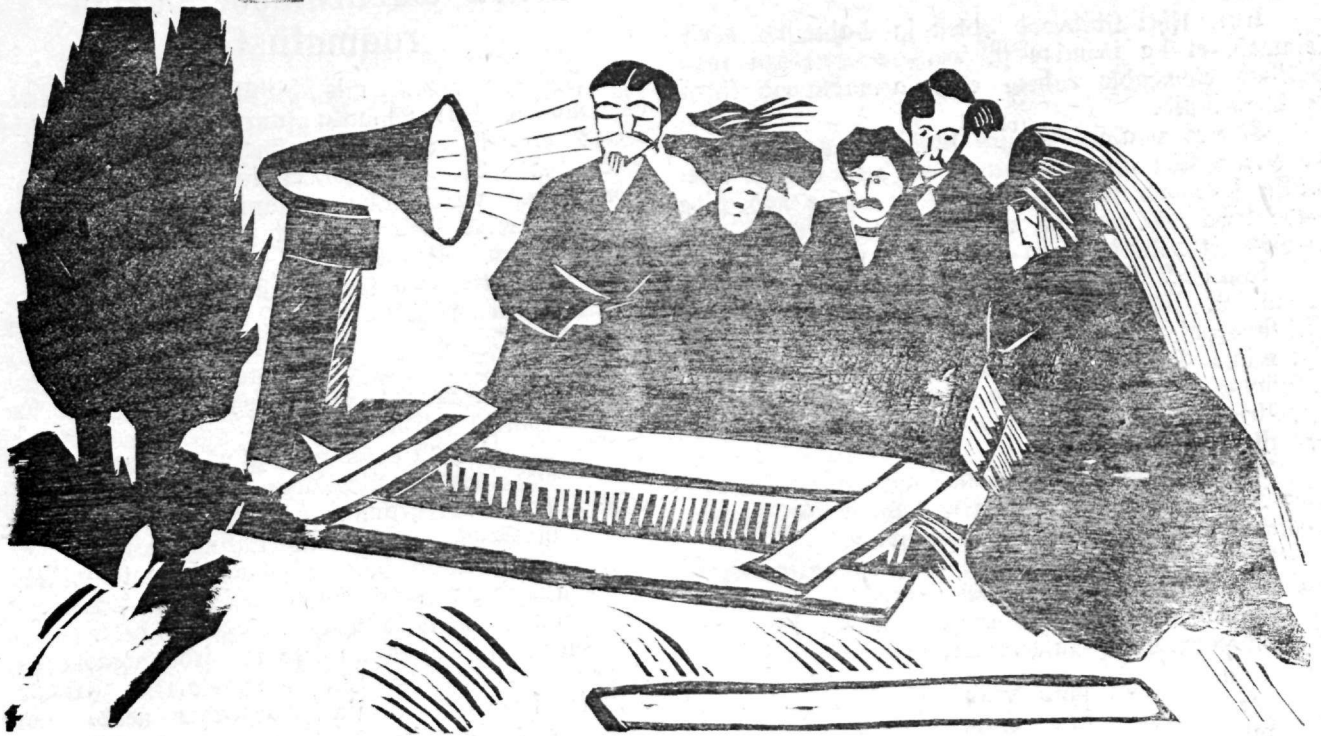
Kui temalt küsitakse, et miks ta ei söö ega joo, ajab ta silmad pungi ja wastab, et see olla paharettide ja elawa liha sööjate komme ja juur patt ning sellega „ajast ja arust“ maha jäänud.

Kindel on, et nad weel otsusele pole jõudnud, mis on „õige aeg“ ja „õige aru“.

Ent nad on väga leidlikud.

Teades, et maa ilma ärita elada ei saa, ühtlasi aimates, et raha kuradi peapadi on, afutawad nad paradiiji juutide nõuandel panga, kus opereeritakse ilma rahata.

KODANLINE MATUSE TSEREMONII.

Et hingekarjaseid kodanlistel usutalitustel pole, võetakse tarvitusele tehnilised riistapuud. Matmise juures on heaks jutluse lugejaks ja lauljaks „grammophon“. Tuleb palju odavam kui õpetajahärra.

Panga ülesanne on:

Lendlehtede laotamine; need on n. n. ühe päeva liblikad, valge-mustakirju tiibadega, kes sünnivad ööl ja surevad kõige hiljem juba järgmisel ööl.

Neid liblikaid saadetakse lendu kui Moosese ajal taevast praetud tuwikesi Juuda rahvale saadeti, et inimesed, kellel seedimine wana korra järel täiesti korras, peaks harjuma mitte looma, waid putukaliha söömisega ja selle järel nii sifemifelt kui ka wälimiselt uuesti sündima.

Kuid liblikate halb omadus on see, et nad kui nahkhiired päikese valgust pelgawad ja sinna lendawad, kus pole põhja ega kuhu ei paista päikest, waid walitseb pilkane põhjamaa öö.

Nii saawad inimesed neist wähe.

See liik päid pelgab isegi pahatihti päikest, otsib omale warjulisemad kohad maa-aluste peres, elab nii ütelda „põranda all“.

Leidub selle liigi hulgas weel päid, kes hästi fantafeerida oskawad; nimelt leiawad nad, et maa kanda oma peal „elektripannij“, millel elawa inimese liha kõrwetakse; et aga wastikut liha-lõhna eemale peletada, walmistajid needsinatjed pead omale „Wanjka-Wotanjka samowaari“, n. is siis, kui kuidagi wõrri süsi torusse läinud, podisema, keema ja lõpuks grammofonnina rääkima hakkab, nootide järgi.

Isse loob noodid ja sõnad, misuguseid tarwitati hotentotlaste maal tuhat aastat tagasi ja mis on riikad pufsnugadelt, kõrirõngastelt ja werileemest.

Oma „jalfrätiku“, mida nimetajid „Hääleks“, määrjid nad warsti toidujätistega kokku ja see wi,ati sinna, kuhu liblikadki!

Koha peale, kuhu „Hääle“ sisse sulpsatas, teadis kaastundlik rahwas mälestusjamba, kuhu järgmise wäga ilusa salmi pühendusjeks raius:

„Anna pill hullu kätte,
hull ajab pilli lõhki.“

b) Isesotsid. Teine liik jumaluse päid on oma äärmise paremat kätt asuwa liigi wäga lähedalt sugulased, need on n. n. isesotsid ehk rahwakeseles „omamehed“.

Sündisid paasapühade ajal; on palju näinud ja wähe käinud, wäljaarwatud mõni üksik, kes juba siis ilmamunal liikus, kui wana testamendi kord weel maa peal maksew oli.

Ühes wanaisa Abramiga elas mõni neist telkides, rändas Moosese läbi Punase mere, mis sugune teekäik neisse wäga sügawa mulje jättis, näeb terve see peade liik nüüdki weel und „Punasest merest“, teab, et ka weri on punane, ja sellepärast püüabki punase poole.

Ka haikala kõhtus on nad korteripuudusel elanud, on tuttawad wejitaimetega.

On wähem leidlikud kui äärmised naabrid, ei asuta pankasid ega saada ka liblikaid lendu. Seda rohkem lendewad nende suuwärgid, on need wäga arenenud ja sisaldawad eneses lõpmatuid sõnadeallikaid, millega tihti uputada ahwardawad omi kõrgemaid kui ka madalamaid naabrid; on wäga

asjalikud ja ihkawad kaswatada rahvast tões ja waimus.

Kuid tihti libisewad „tõest ja waimust“ ning leiawad, et ka söömine ja joomine on väga tarwilikud elemendid rahwa elus, armastawad lapsi ja kohwikuid.

Et nad paasapüha ajal sündinud, peawad nad ka paasapüha ajal surema ja on wist ainjad, kes wälja surewad, suremise korral ei pääse nad pilwede taha, sest nad on väga kergeusulised ja arwawad, et pilwede taga on „mitte midagi“.

Jumaluse kaela külge asusid nad mitte kui juralused, sest seda nad ei tunnista, waid kui „felttimehed“ ja nimetawadki kõiki, olgu see noor ehk wana, suur wõi wäike, mees wõi naine, ikka „felttimeesteks“, misjugune nimetus väga terawmõtteliselt wõetud ja kokku liitudes loobki neile uue nime: „Jheseltji“.

Ükslik rahwas, kes nende tõe sisse usuwad, leiawad, et nende wäljasuremine kah on tõe ja nimetawad neid „wiimane mohikaanlane“.

Oma ilalapi neelajid nad suure põua ja nalja ajal alla. Uut lappi nad weel saanud ei ole.

Nende energia wäljendub — sõnades. Ka neile on iseloomustaw hauafilm walmis, see on:

„Palju sõnu, wähe mõnu“ ja
„Suur kisa, wähe willu“.

c) Sotsid. See liik päid elab kui lind okja peal. On head hüppajad, lendawad sinna, kus wili küps; ei muretse homse eest, sest sama palju kui jööjaid suid, sama palju fööjaid isafi.

Armastawad väga wõllanalja, heidawad naha, pigistawad kinni silmad ja on surnud, ja pilgul, kui rahwas nende järel silmad pimedaks nutnud, kargawad maast üles ja hüüawad:

„Meie oleme nägemist näinud, tulge meiega ja waadake.“

Ja rahwas näeb. Näeb waid kui sipleb ärkaja sabake.

Sipleb paremalle ja pahemalle, üles ja alla, just nii, kuidas keegi seda soowib.

On väga wastutulelikud kõigile.

Oma „salfraati“ põletajid kuuma leemega, kuid hiljem saawutajid uue — ja on nüüd selle peale väga uhked.

Jseloomu poolest on väga pirtsakad.

(Järgneb.)

—o—

Kah amet.

„Kas herra kodu on?“

„Ei!“

„Kas ta wälja läks?“

„Ei!“

„Mis see siis tähendab?! Ei ole kodu ega pole ka wälja läinud! Mis ta siis teeb?“

„Tema?... Poos enese ülesse.“

*

*

*

Lehed wabariiklase päewaraamatust.

Pöörane maru, mis hiljuti wabariigi piirides möllas, tegi lõpmata suurt kahju, mille üle teated järjesti ajalehtede toimetuste poole küüniwad. Nii loeme sõnume, et torm Rapla kirikutorni otjast risti maha paisanud. Sest poleks ju suuremat wiga, sest ajutiselt wõib wärwiga ehk kriidiga torni otja uue risti maalida, kuid kujukage endile ette kordniku seisukorda... Keda peaks ta selle eest wastutusse wõtma? Kaebad ja taewaisa kohtusse, siis wõib su käsi wiimasel kohtupäewal halwasti käia... Kuigi ja maa peal wõim oled, kellega ka taewataat peaks rehkendama, ent see wõim on siiski üürikene.

Nagu ustawalt poolt kuuldga, olewat torm peale Rapla kiriku risti ka Riigikogu jotsiaaldemokraatlise rühma partei programmi ära wiinud... See on juba sündmus, millel üleriikiline tähtsus ei puudu. Sellest ajast jaadik kõlgumad meie jotsiaaldemokraadid pahemast poolt paremale poole ja tagasi, nagu noaegse kella „tärgentrikkel“.

Sellega siis tuleb ka jेतetada seda asjaolu, et nende rühm äkki § 12.a ärakaotamist hakkas nõudma, misjuguse armisa paragrahwi nende endi mehede omal ajal maksuma pannud.

Kas olid jeadused, mida walitsus Riigikogu istungjärgu wahajal § 12.a põhjal maksuma pannud, tõesti hädalised ja tarwilikud?

Mis peaks wabariigi walitsus niisuguse küsimuse peale wastama!

Wana sõna lausub: Rääkimine on hõbe, waikimine aga kuld.

Jgäuks teab, et meie wabariigis seda kulda jugugi nii üleliiga pole. Sellepärast otjastaski walitsus lihtsalt waikida, seeläbi wabariigi kullatagawara suurendada soowides.

Ja kui minister waikib, siis on see enam, kui kuld. Olgem selle eest tänulikud.

Ülemaaline klobimine „Päewalehe“ ja „Waba Maa“ wahel on täies hoos. Esialgse jõukatsumise järele sülitimaadluses, kus mõlemad pooled lubamatta wõtteid tarwitanud, jala taha panemise suhtes, on „Päewaleht“ kaitse, „Waba Maa“ aga kallalekippuja seisukorda asunud. „Waba Maa“, kes wõitlusehoos „Päewalehel“ Rätsepaga, Ammendega ja muude kõwade asjadega näo siniseks klobinud, püüab ikka uusi ja uusi õrnu kohti leida, kuhu hoobiga kukkuda. „Päewaleht“ aga püüab nagu näidata, nagu oleks see täitsa tühine asi, mis mehelle midagi kurja ei tee, ning wastab külma rahuga küsimise peale:

„Noh, kuidas läks ka?“

„Mis tühja. Saime ikka mõlemad. Kord olin mina tema all, kord tema minu peal...“

Nagu ajalehed teatawad, olewat wäljamaa rahamehed haapsalu linnawalitsusele ettepaneku teinud, neisse lubada haapsalus awada väga meeldiv

„Meie Matsi“ salateated

mida kõigil pole vaja lugeda.

Ainus, kes ilmamunal peituvad pahed paljastab ja nende üle õiget ja erapooletut kohut mõistab, on terawmõtteline pilge ja nali.

Ajalehtist teie ei leia nalja, veel vähem tõtt.

Ainus, kes Eesti wabariigi piirides erapooletu; ainus, kes täielikku tõtt ütleb, on „Meie Mats“.

Et „Meie Matsi“ lugejaile ainult puhtaid nalja ja tõtt sisaldawaid pilketeri pakkuda, sõelub „Meie Matsi“ ärijuhatus temale tarwitada saadetud wilja hoolega läbi ja näitab edaspidi päewawalgust waid nalja- ja pilketeradele, mis päewawalguse wäärilised, sellepärast ilmub „Meie Mats“ edaspidi wähenõudatud kujul, et lugejal tarwis poleks haganate hulgaft teri otsida, waid nad temale ise silma ja südame tungiwad.

Ka kaastöölise peale on „Meie Mats“ mõtelnud, nende töötasu mitmekordselt tõstnud.

Sel ajal, kui „Meie Matsi“ hind 10 marga peale kindlaks määrati, makseti kaastöölisele reatasu 1 mark, kuna nüüd ja edaspidi tasuks reat eest alamäär 6 marga peale kindlaks määratud; loodame, et austatud kaastöölised „Meie Matsi“ alawäärtusliku ja labase naljaga ei tülitata, sest mida kõrgem tasu, seda sügawam paberikorb.

Ühes sellega loodame, et austatud „Meie Matsi“ lugejaid rahuldada wõime, neile haganatega segatud wilja asemel ainult puhtaid teri toiduks pakkudes.

Austusega

„Meie Matsi“ ärijuhatus.

wail tingimistel Monte Karlo taolist mängupõrgut. Haapfalu linnaiisad siplewad nüüd, teadagi, kiufatuse paeldes ning kaotawad mõneks ajaks wäikse wäikelinna unerahu.

Nii siis wõib juhtuda, et Eestise põrgu asutatakse. Üsna paradiisi külje alla, sest nagu teada, on paradiis Wenemaal. Kes paradiisi elust ära tüdineb, wõib otsekohse põrgusse jõita. Wäga praktiline kraam. Haapfalu aga wõidakse üleilmilise kuuluse ja raha!.. Ainult furnuaeda tuleks weidi laendada, kuid see kulu poleks wäga suur ja tasuks enese ausalt ära... Jääme linnaiisade otsust ootama.

Nagu wiimased teated kõnelewad, olewat Haapfalu linnaiisad põrgu küsimuse jaatawast otsustanud. „Meie Mats“ saadab sel puhul õnnesoowi telegrammi.

*

Kui G. Suits omal ajal laulis:

„Saatustest troositam sündida laulikuks Eestis.“

Siis oli see kahtlemata tõsi. On maksew ka praeguselgi momendil. Ent kes käsib siis sündida laulikuks! Nagu ei olekski enam muud ala, kus inimene geniaalsust wõiks ülesse näidata. Ikka kindlamale arwamisele jõuan, et eestlase tugew külg hoopis mujal asub, kui luulewäljal. Ja olekski

imelik, kui niisugune kaine rahwas, nagu eestlased, hakkaks äkki kirjanduse ja kunstiwallas laineid lööma... Ma ei mõtle ka mitte sporti, kus Lurich ja Hackenschmidt juba küllalt eestlasi populariseerinud. Ei, ei — ma mõtlen hoopis midagi muud, olulisemat, mis kogu rahwale nii omane, nii armas ja lähidane. Ma mõtlen — riigiwargust. Seal oleme me ometi esimesel kohal terwes ilmas. Ei lähe ainult päewagi mööda, kui kusagilt kandist meie laialt isamaalt sõnum mõnest hüilgawalt toimepandud riigiwargusest ei tuleks. See näitab, et meis hoopis isearalik, seni tundmata geniaalsuse idu peitub, mis tulewikus paljugi tootab tuua. Selles suhtes on iseseiswus meie silmad awanud, meid endi tundmisele wiinud ning teed näidanud, kus sihis meil tuleks areneda. Ka maailma rahwad näewad, et meie sugugi nii andewaene ega mannetu rahwas pole. Süda paisub uhkusest, kui loeme:

„Kuritarwitus Aaspere riigimõislas,“

millele järgneb üksikasjaline kirjeldus, millest selgub, misugune määratu tegutsemise wõim peitub meie joontes.

Et h jälle:

„Suurem pettus riigikaubaagentuuris.“*)

Ja nii edasi. Iga päew ja igas ajutuses oma geniaalsus. Mis see tähendab? See näitab ainult, et meis peituvad määratud riisiko tunded, mis kõige paremaid lootusi eestlastele maailma rahwaste keskel elamiseks lubawad eeldada. Seks — õnn kaasa!

Iga eestlane wõib uhkusega omale wastu rindu löüa ja laulda:

„Eestlane olen ja eestlaseks jään
kuni ma suren ja hauase lään.“

*

Weel kord oli meil juhus filmata Tallinna tuletõrje eeskujulikku korraldust. Sest Kopli tänawal põlesid neli maja korraga maha...

Kuidas?... Mis eeskujulik korraldus see siis on, kui niipalju majasid korraga maha põleb? — wõidakse ehk küsida.

Just seda enam oli wõimalust meie tuletõrjajail näidata endi osawust, julgust, head tahtmist jne. Süüd polnud ju tulekaitse korraldusel, — põhjus peitus mujal: polnud wett...

Muidu oli korraldus eeskujulik. Ainult see pisike wiga... Umbes nagu hiidlaste lapse lugu:

Muidu üsna kena laps, ainult pisike wiga — pole hinge sees.

K. Odanik.

—o—

Taimetoitlane.

Isand: „Tõhin ma teile oma kätt pakkuda?“

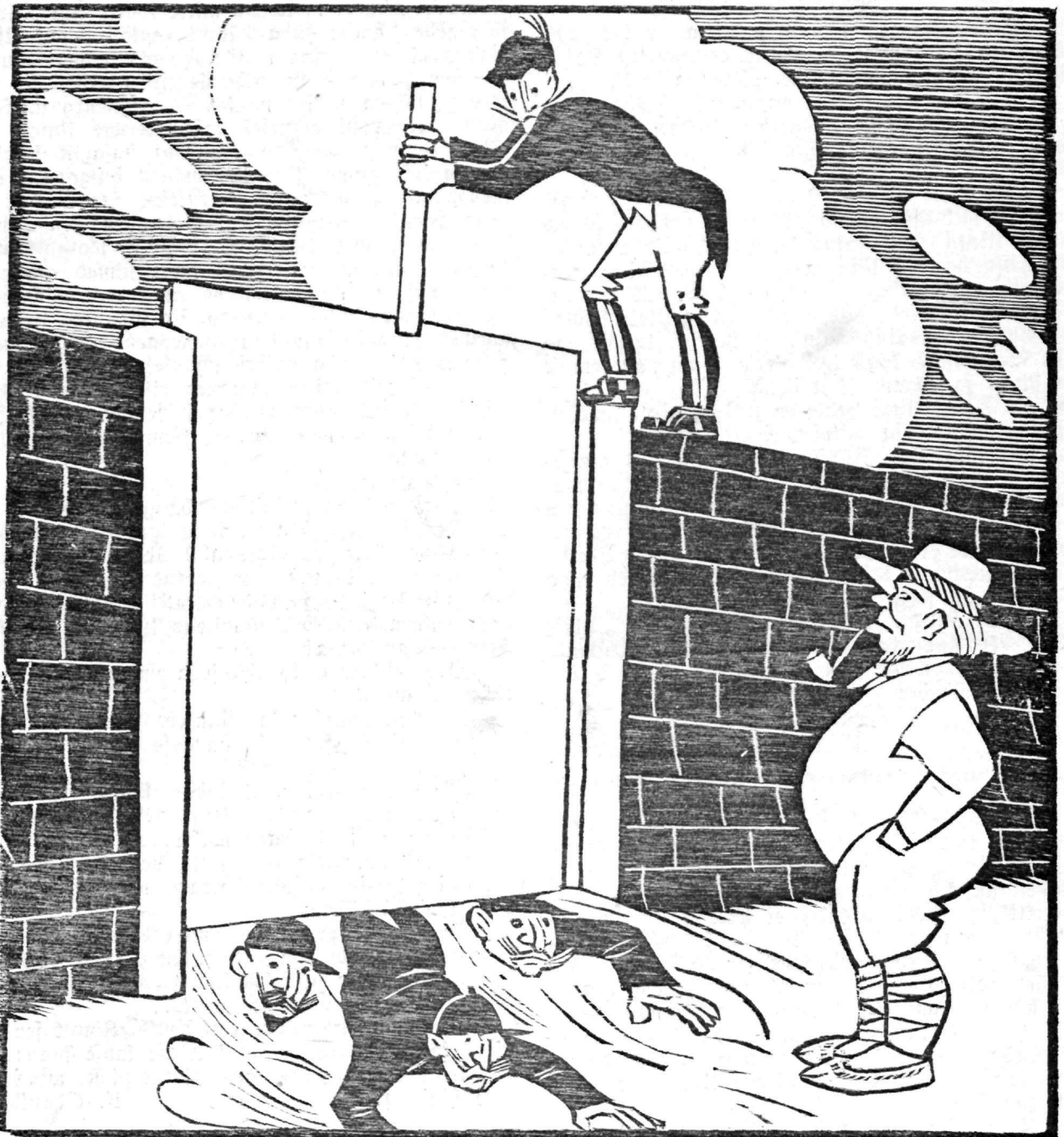
Neiu: „Olen taimetoitlane, sõon ainult õunu ja wiinamarju.“

—ie—

*) Kes „M. M.“ lugejaist ühe ajalehe leiab, kus mingisugust riiklist kuritegu ülestähendatud pole, toogu toimetusse. Tasuks saab seks otstarbeks walmistatud ausa ametniku tüübi, mis ka wist esimene ja wiimane sel alal.

—o—

AIKALAD.

Sakslus otsib energiliselt teed
Eestisse. Ajalehest.

Balti saks: „Tulep, Mats, ja aitap mul see pais lahti päästama, siis woolama ka need suu-remad sisse ja sa woima jälle nii ilusti elama kui seitsmesaja aasta eest!”

Kirjavastused.

Ats. Joonistused nõrgad! Ei lähe.

AB 4. Miks nii labaseid wemmelwärsse ja sõnu!

W. E—s. Wiimased saadetused wejised.

Sewliin. Ei tarwita ka tasuta.

—rijus— Tõlgetega ärge tülitage.

Kalju. Sõnu on palju, mõtet wähe.

Ellu B. Palju kiisa, wähe willu.

Järgmine „M. Mats“ nr. 29 ilmub 12. nowembril 1921.